

— Vit royna at fáa fólk at liva eftir boðunum

— siga Mariussystrarnar, Juliana og Josvana. Alt virkið teirra er grundað á gávur. Peningin, tær fáa, brúka tær at breiða evangelið út, og ikki til mat. Hann biðja tær til Gud um at fáa. — Og enn eru vit ongtið farnar svangar til songar, siga tær brosandí. Systrarnar úr tí tvørkirkjuliga, protestantiska felagsskapinum vitja í Føroyum til fyrst í september

Undir stóra málningin eftir Jógvan Waagstein av Sigmundi Brestisson, tá hesin kristnar Føroyar, stendur systur Juliana og greiðir frá bókum eftir móður Basileu og frá felagsskapinum hjá Mariussystrunum.

Ein stór bókaframsýning er í KFUK í samband við vitjanina av tveimum Mariussystrum í Noregi. Tær komu higar mánaðagin og steðga til fyrst í september. Í Føroyum skulu tær halda møti kring í oyggjunum.

Uppgávan hjá Mariussystrunum er at breiða út evangelið við bókum, møtum, útvarpssendingum, filmum o.s.fr., greiða systrarnar Juliana og Josvana frá.

— Fyrr var tað ein sjálf-
fylgja, at menniskju livdu
eftir teimum 10 boðunum,
men tað er tað ikki í dag.
Hetta royna vit at fáa fólk
at gera aftur. Hetta er ein
av høvuðsuppgávunum
hjá okkum, sigur Juliana.

Sjálvar bygt høvuðsstøðina

Mariussystrarnar virka í 16 londum. Høvuðsstøðin, Kanaan, liggur í Darmstadt í Týskalandi. Hesa fóru tær at byggja upp í 1947 við múrsteinum, tær leitaðu fram í ruinunum eftir tey mongu bumbulópinu á Darmstadt, har sjeiyndi hvør íbúgví lat liv undir seinra heimskriggi.

Tað var undir einum loftalopi, í bumbuskýlinum, at tær báðar lovaðu, at sluppu tær við livinum, skuldu gera upp við syndirnar og virka fyrri at upplýsa fólk um evangelið.

Felagsskapurin av Mariussystrunum var úrslitið. Í dag telur hann umleið 150 systrar, sum virka í 16 londum og koma tær úr 16 londum. Teirra millum er Noreg, har 11 Mariussystrar halda til í Arneberg. Og her búgva Juliana og Josvana.

Tær geva ikki nakað lyfti, tá tær gerast limir í felagsskapinum, men tær vita, at tað er fyrri livið. Tá

tær verða tiknar upp, fáa tær eitt nýtt navn sum er mál fyrri andaligari trúgv.

Felagsskapurin kann sum soleiðis ikki sammetast við nunnur og nunnuklostur. Tær búgva saman, men hava t.d. ikki eigna kirkju og ganga í kirkjuni á staðnum.

Keypa ikki mat — fáa alt

— Hava tit borgarligt arbeiði?

— Nei, tað hava vit ikki.

— Hvat liva tit so av?

— Vit fáa gávur, men móður Basilea hevur skipað soleiðis fyrri, at pengarnar, vit fáa, brúka vit at breiða evangelið við, meðan vit biðja til Gud um at geva okkum tað, okkum tørvar, uttan at nevna tað, vit hava fyrri neyðini, við navni, greiða systrarnar frá.

Og tær eru ongtið farnar svangar í song. Tær hava altíð fingið tey trý málini.

Brosandi greiða tær frá eini søgu, tá tær vóru komnar í uppsitur við margarini. Tær bóðu og bóðu, men dagarnir gingu, og dagurin nærkaðist, tá tær skuldu fáa gestir. Tað var komið til tað mundið, at tær skuldu fara at eta við gestunum, og framvegis var einki margarinar komið, tá ein maður kom til bústaðin við margarini.

— Og tá var »jubil«, flenna tær, og siga, at hetta skapar upp aftur stórri kærleika til Gud.

Eisini tá tær, heilt ókendar, hava verið á fremmandum støðum og hildið møti, hava tær fingið tað, tær hava havt brúk fyrri.

Lukkuligasta tíðin

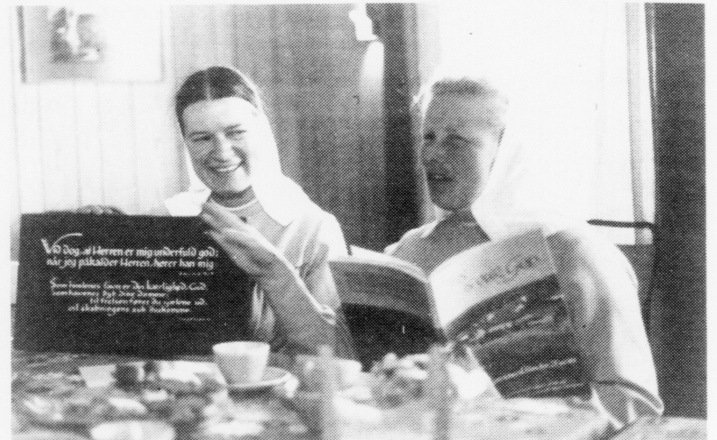
— Er tað ikki stór broyting frá einum vanligum familju uppvækstri til at skula liva eitt slíkt liv?

— Jú, tað er tað, men hetta er tann lukkuligasta tíðin í livi okkara, siga báðar systrarnar.

Spurdar, um tær ongtið ilskast inn á hvørja aðra, siga tær, at tað hendur.

— Hava vit svara aftur í einum argilgum tónalagi, biðja vit um fyrigeving. Vit tosa altíð út um tingini og eru opnar fyrri hvørjari aðrari, siga Juliana og Josvana.

Tilfarið, sum tær brúka í arbeiði teirra, framleiða tær eisini. M.a. hava tær

Juliana við einum skelti, sum kanska eisini verða sett upp í Føroyum, og Josvana við eini bók um Mariussystrarnar og høvuðsstøð teirra, Kanaan

Seta upp skelti í Føroyum

Høvuðsstøðin Kanaan, sum fevnir um fleiri hús — m.a. eitt ellisheim, hóast tær annars ikki taka lut í beinleiðis sosialum arbeiði — var liðug í 1966.

Tær bygdu hana sjálvar so við og við. Listarverk, sum prýða hana, hava tær eisini avrikað. Grønmeti og aðrar búnaðarvørur dyrka tær eisini.

Jógvan Sundstein um grein í Dimmalætting:

Óundirbygd álop sum byggja á misfatan

Ein grein í Dimmalætting um tjóðarroknskapin, har undanfarna samgonga verður lögð undir at hava brúkt pening hon ikki átti, blandar tjóðarroknskapin og landskassaroknkapin saman.

— Greinin byggir á eina misfatan, og tí kunnu vit ikki taka okkum av áloponum, sigur formaðurin í Fólkaflakkinum

Hósdagin í síðstu viku hevði Dimmalætting eina blaðgrein um tjóðarroknskapin fyrri 1979, sum Hagdeildin í Tinganesi nýliga hevur sent út. Umframt at seta upp eitt yvir-
lit yvir gjaldsjavnan hevur Dimmalætting eina frágreiðing, sum endar við hesi viðmerking:

»Hesi turru tøl skuldu verið eitt dømi um, hvussu táverandi samgonga hevur brúkt pengar sínar, ella pengarnar, ið teir einki áttu!«

Hesa viðmerking tekur Sverre Midjord, fyrrv. løgtingsmaður, sum eina skuldseting um óreiðuligheit í einum lesarbrævi í Sosialinum mikudagin.

Sverre Midjord visir á, at ein av núverandi samgonguflokkunum í landsstýrinum, Fólkaflokkurin, tá hevði figgjarmál um hendi í landsstýrinum,

hevði formannin í figgjarnvndini, umframt tað at grannskoðaravirkið hjá formanninum í flokkinum hevur grannskoðanina av landskassaroknkapinum um hendi. Sverre Midjord spyr, um Fólkaflokkurin letur hesa skuldsetingina fara fram við borðinum uttan nakað.

Misskilja nakað

Sosialurin hevur biðið um eina viðmerking frá formanni Fólkaflaksins, Jógvan Sundstein. Hann visir á, at bæði Dimmalætting og Sverre Midjord blanda tveir roknskapir saman — tjóðarroknskapin og landskassaroknkapin.

Meðan tjóðarroknkapurin visir, hvussu bruttotjóðarúrtekun verður til og hvussu hon verður

prentsmiðju og prenta sjálvar.

Eitt av teimum føroysku blaðfólkunum spurdi — mest sum í skemti — um tær ikki vóru komnar í tvídrátt við prentararnar... Flennandi segdu tær, at tað vóru tær ikki.

Hóast tær t.d. ikki luttaka í sosialum arbeiði, virka tær kortini í »slumkvarterunum« í Darm-

stadt saman við heima-missionini á staðnum og taka sær av drankarum og børnum hjá slikum.

Av lagnum at skilja vóru tær fegnar um at vera komnar til Føroya. Tær hava einki tilfar á føroyskum, men tað skiltist sum um tær hava okkurt í umbúnað, t.d. tosaðu tær um at seta upp skelti við sokallaðum kjarnuorðum á.

Framhald av óundirbygdum áloponum

— Skrivningin í Dimmalætting er eitt framhald av teimum vanligu áloponum, ið hon hevur havt alla tíðina á fráfarnu samgongu. Uppseting av tølunum í Dimmalætting eru úr tjóðarroknkapinum og hava tí einki beinleiðis við landskassaroknkapin at gera, sigur Jógvan Sundstein.

Í greinin skrivar Dimmalætting m.a., at landskassin skyldar 44,8 mill. kr. í móti 21,2 árið frammanundan. Og við út-

rópsteknið slær Dimmalætting fast: »Skuldin er meira enn tvífaldað!«

Jógvan Sundstein visir á, at lántøkan uttanlands er samanlagt fyrri føroyska samfelagið í 1979 økt við 178 mill. kr. Av teimum hevur landskassin lánt umleið 45 mill. kr.

— Vert er at leggja merkið til, at Dimmalætting sigur, at landskassin hevur meira enn tvífaldað sína uttanlands-skuld hetta árið. Hetta er ikki beint. Tað er lutfallið í økingini av landskassaskuldini frá 78 til 79 sum er tvífaldað.

— Saman um tikið kann sigast, at hesi óundirbygdum álopinu í Dimmalætting kunnu vit tí ikki taka okkum av, tá ið tey beinleiðis byggja á misfatanir, endar formaðurin í Fólkaflakkinum, Jógvan Sundstein.